

Liūtas ir trys jaučiai Løven og de tre oksene

En fortelling fra Somalia

Kartą Somalyje bujojo didelis ir gražus miškas. To miško viduryje, tarp aukštų medžių, žaliavo plati pieva, o jos viduriu tekėjo upė. Toje pievoje gyveno trys jaučiai; vienas iš jų buvo baltas, antras- juodas, o trečias buvo rudas. Jie buvo labai geri bičiuliai ir gyveno draugiškai.

Det var en gang en stor og fin skog i Somalia. Midt i skogen, mellom de høyreiste trærne, lå det en grønn, vid slette med en elv som rant igjennom. Der bodde det tre okser; en hvit okse, en svart okse og en brun okse. De var bestevenner og levde fint sammen.

Vienā dienā juos aplankē liūtas. Jaučiai taip išsigando, kad susibūrė kartu ir pasiruošė kovai su liūtu. Nepaisant to, kad liūtas buvo stiprus, jaučiai kartu buvo stipresni už liūtą!

En dag fikk de besøk av en løve. De tre oksene ble *så* redde at de samlet seg sammen og gjorde seg klar til å sloss med løven. For selv om løven var sterk, var de *sammen*, sterkere enn ham!

«Nesijaudinkit, aš jums nieko nedarysiu»: pasakė liūtas ir atsigulė ant žemės. «Suprantat, aš gyvenu kitoje miško pusėje, o ten taip tuščia ir liūdna. Ar negalėtume mes kartu čia gyventi, būti draugais ir rūpintis vieni kitais?» Jaučiamas ši idėja, turėti draugą liūtą, patiko. Draugą, kuris galėtų juos apsaugoti nuo pavojingų gyvūnų miškuose.

«Slapp av, jeg er ikke farlig», sa løven og la seg ned på alle fire. «Dere skjønner, jeg bor på den andre siden av skogen, og der er det så ensomt og øde. Kan vi ikke bo her sammen, være venner og passe på hverandre?» Oksene syntes det var en god idé å ha en løve som venn, en som kunne beskytte dem mot de farlige dyrene der ute.

Vieną dieną baltasis jautis rupšnojo žolę, kol kiti du jaučiai snaudė. Liūtas nusliūkino pas tuos du snaudžiančius jaučius ir sušnabždėjo jiems į ausį: «Žinot ką, tas baltasis jautis yra toks šviesus, kad vakarais jis švyti iš tolo. Pavojingi gyvūnai, ten laukymėse, gali jį labai lengvai pastebėti, atslūkinti čia, ir suėsti mus visus. Išvarkim mes tą baltąjį jautį iš mūsų pievos».

En dag var den hvite oxen ute på beite, mens de to andre tok seg en ettermiddagslur. Da gikk løven bort til de to oksene og forsiktig hvisket i ørene deres: «Vet dere hva? Den hvite oxen er så lys at han skinner skarpt om kvelden. De farlige dyrene der ute vil lett legge merke til ham også komme hit og spise oss alle sammen, la oss jage den hvite oxen vekk».

Kai jaučiai tai išgirdo, jie labai išsigando.
«Liūtas tikrai teisus»: nutarė jie, ir išvarė baltąjį jautį iš pievos.

Da de to oksene hørte dette ble de veldig redde.
«Løven har rett» sa de og jaget vekk den hvite oxen».

Neužilgo surado liūtas baltajį jautį prie upės krantų
vienui viena ir jį suėdė.

Det tok ikke lang tid før løven fant den hvite
oksen alene ved elvebredden og spiste han opp.

Po kiek laiko nusliūkino liūtas pas rudąjį jautį ir sušnibždėjo jam į ausį: «Žinai ką, juodasis jautis yra toks tamsus, kad dienos šviesoje labai gerai matosi. Pavojingi gyvūnai, ten laukymėse, gali jį labai lengvai pastebėti, atsliūkinti čia, ir suėsti mus visus. Išvarkim mes tą juodąjį jautį iš mūsų pievos».

Etter en stund gikk løven bort til den brune oxen og hvisket i øret hans: «Vet du hva, den svarte oxen er så mørk at han synes så godt i dagslyset. Alle de farlige dyrene der ute kommer til å legge merke til ham. Også kommer de hit og spiser oss opp alle sammen. La oss jage han bort».

Kai rudasis jautis tai išgirdo, jis labai išsigando.
«Išvarkim mes jį»: pasiūlė liūtas ir rudasis jautis sutiko.

Da den brune oxsen hørte dette, ble han kjempe redd.
«La oss jage ham bort» sa løven. Dette gikk den brune oxsen med på.

Neužilgo surado liūtas juodajį jautį vienui viena, pagavo jį ir suėdė.
O tada grįžo sau atgal į pievą ir apsimetė lyg nieko neįvyko.

Det tok ikke lang tid før løven fant den sorte oxen alene, fanget ham og spiste ham. Også dro han tilbake og latet som ingenting.

Rudasis jautis ir liūtas liko vieni. Ir dabar buvo šio
jaučio eilė būti suvalgytam.

Nå var den brune oksen alene igjen med løven.
Og det var hans tur bli spist opp.

Liūtas vaikėsi ir galiausiai pagavo rudąjį jautį. Jautis bandė priešintis iš visų jėgų, bet be savo draugų jis nebuvo pakankamai stiprus, kad galėtų apsiginti nuo liūto. Galiausiai liūtas suleido savo aštrius nagus ir dantis į jautį ir negyvai jį užkandžiojo.

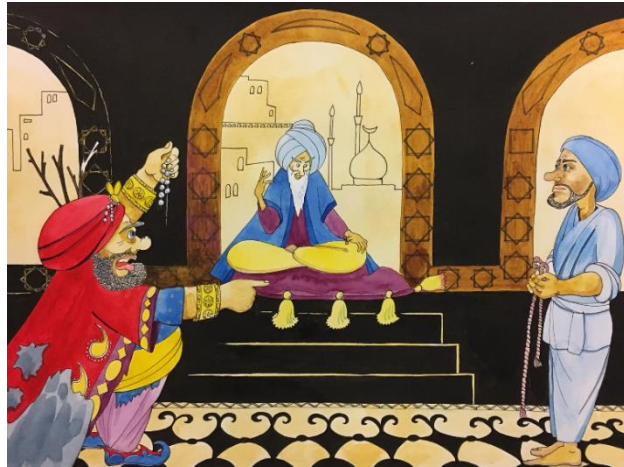
Løven jaget og fanget den brune oxen, og oxen sloss tilbake alt han kunne mens han så opp på trærne de pleide å beite på og på gresset de pleide å tråkke i. Han så bort på elven de pleide å drikke i. Men uten sine venner var han ikke sterk nok til å kunne sloss med løven. Løven tok frem de skarpe klørne og tennene og bet oxen i hjel.

Bet prieš išleisdamas paskutinį atodūsi, rudasis jautis ištarė: „Ne šiandien aš mirštu, aš miriau tą dieną, kai iš pievos išvariau savo draugus“.

I det den brune oxen tok sitt aller siste åndedrag, sa han:
<<Det er ikke i dag jeg døde, men den dagen jeg jagde bort min venn.>>

Finn flere fortellinger på morsmal.no

Fortellingen er laget med illustrasjoner av Svetlana Voronkova